

Lucy Robinson

Het meest fantastische liefdesverhaal aller tijden

En hoe het bijna de mist in ging door gin,
katten en ongeschikte mannen

Februari 2008: twee jaar eerder

Ik wilde altijd al journalist worden. In de eerste klas op de basisschool, toen alle andere kinderen juf Grattan vertelden dat ze brandweerman, een prinses of zanger wilden worden, kondigde ik onverschrokken aan dat ik naar oorlogsgebieden wilde afreizen en stoere dingen op televisie wilde doen. Achteraf gezien begrijp ik wel dat juf Grattan tijdens de ouderavond mijn vader en moeder meedeelde dat ze me een nogal vroegrijp ettertje vond.

Ik was dan ook een beetje teleurgesteld toen de enige baan die ik na mijn opleiding Radio- en tv-journalistiek kon krijgen, een functie was als assistent in het Rugby Union-team van Sky News. Drie jaar lang bracht ik elke zaterdag gehurkt door in de omroepwagen op het parkeerterrein van rugbystadions door het hele land, en deed ik verslag van de wedstrijden terwijl de mannen over anale seks praatten.

Na een uiterst nare zaterdag in 2005, toen ik verslag moest doen van een of andere stierenshow tijdens de finale tussen Wales en Ierland, nam ik ontslag en lukte het me tegen alle verwachtingen in om een baan te krijgen als assistent voor het half-zevenjournaal bij ITN. (Ik heb het donkerbruine vermoeden dat ik die kreeg omdat Stella Sanderson, de Senior Specialist Producer bij wie ik solliciteerde, haar carrière ook was begonnen met verslag doen van testikels voor het Sky Rugby-team. ‘Hebben die gesprekken in de omroepwagens tegenwoordig nog steeds zo’n hoog ballengehalte?’ vroeg ze me tijdens het sollicitatiegesprek. Ik werd knalrood en begon over mijn overweldigende passie voor niet aan sport gerelateerd nieuws. Ze knikte meevoelend en krabbelde iets in de kantlijn van mijn cv.)

Dus ik was vijftientwintig toen het eindelijk allemaal meezat; de leeftijd waarop mijn vrienden zich begonnen te settelen en volwassen dingen gingen doen, zoals relaties aangaan en zwanger worden. Ik begon een wilde en hartstochtelijke affaire met mijn carrière en verhuisde naar een wat merkwaardige, in kleine appartementen opgesplitste autogarage in een achterafstraatje van Camden Road. Het was alleen betaalbaar omdat het pand – inclusief schuin dak – voor uitsluitend dwergen ontworpen leek te zijn. Maar het had zowaar een echte badkamer en een grote tuin waar Duke Ellington de plaatselijke muizen en vogels kon terroriseren, dus ik zei ter plekke ja en overtuigde mezelf ervan dat er Belangrijke Dingen voor me in het verschiet lagen.

Ik werkte op de afdeling Entertainment en Cultuur, en trok veelal door Londen in het kielzog van onze correspondent, waarbij voor mij de eer was weggelegd zijn afgedankte Starbucks-bekers en gebroken driepoten mee te zeulen. Af en toe fungeerde ik ook als gastvrouw voor de studiegasten; Pierce Brosnan klaagde eens dat mijn gastvrijheid veel weg had van seksuele intimidatie.

In tegenstelling tot wat Leonie en mijn moeder dachten, was het allesbehalve glamoureuze werk; tijdens opnamen kreeg ik bijvoorbeeld geregeld de taak toegewezen om op de tassen te letten, en daar stond ik dan, in een of ander stinkend steegje met een zootje crackverslaafden. Maar ik was dol op mijn baan en ging er voor de volle honderd procent voor. Het gaf me het gevoel dat ik leefde, werd uitgedaagd en nuttig werk deed. Ik droomde er vaak van dat ik op een dag een linnen broek dragende buitenlandcorrespondent was in een ver, stoffig land, en tot het zover was deed ik opgewekt verslag van de bezuinigingen in de kunstsector en de schandalen in showbizzland.

Al vrij snel raakte ik bevriend met een cameraman, Dave Brennan. Dave is een grote, sjofele beer van een vent, die geboren is met een camera in zijn ene hand en een sjekkie in zijn andere. Hij staat bekend om zijn vreemde manier van doen: ik trof hem een keer in zijn omroepwagen aan waarin hij gegelatineerde paling zat te eten en luidkeels meezong met een of ander soft-rocknummer; een andere keer kwam hij bij een opname op Buckingham Palace opdagen in een pullover waarop parende gnomen stonden afgedrukt.

Dave komt uit Glasgow, was gehard als staal en net overgeplaatst naar de afdeling Binnenlands Nieuws, nadat hij lange tijd in Irak had gewerkt. Ondanks het feit dat hij daar een van zijn vingers verloor door rondvliegende granaatscherven, en zich tien dagen lang in een of ander belegerd dorp zonder eten had moeten schuilhouden, wilde hij niet eens naar huis. Hij kwam alleen maar terug omdat zijn vriendin dreigde hem in nog meer stukken te verscheuren als hij niet heel snel maakte dat hij terugkwam. Vanwege zijn door de zon verweerde gezicht en zijn onhandelbare gezichtshaar, kon ik nooit echt inschatten hoe oud Dave was, maar ik vermoedde dat hij halverwege de dertig was. Hoe dan ook, bij ITN was hij een legende; de beste en moedigste cameraman die we hadden, en hij werd over het algemeen beschouwd als de wijste man op aarde. Omdat de verschillende nieuwsredacties binnen ITN nogal op zichzelf staan, werkte ik zelden met hem, maar wanneer dat wel voorkwam, had ik altijd het gevoel dat ik in het gezelschap was van een genie. Een wat harig, onvoorspelbaar genie, maar desondanks een genie.

De band die tussen Dave en mij ontstond, begon op de dag dat hij me in een pub vlak bij werk aantrof, waar ik puree met worst naar binnen zat te werken omdat ik het te beschamend vond om dat te doen in het zicht van mijn slanke, gespierde en salade etende collega's. Hij was naar dezelfde pub gegaan om een pint te drinken, na een nogal aangrijpende dag bij de plaats delict van een moord.

'Kijk eens aan. Nog een uitgestotene. Welkom in mijn eenmansteam,' zei hij.

Ik bloosde beschaamd terwijl Dave aan zijn pint begon en die in één teug leegdrank, waarna hij een langgerekte, lichtelijk aangeschoten boer liet horen. 'Sorry. Dat kwam er verkeerd uit. Het is gewoon prettig om hier iemand aan te treffen die wat minder... wat minder politiek correct is,' zei hij, en boerde weer. Ik glimlachte verlegen en voelde me al iets minder ongemakkelijk.

Tenzij hij problemen had met zijn vriendin, nam Dave meestal ook deel aan de wekelijkse gin-donderdag van Leonie en mij, een vast gebruik waar wij tweeën op de prille leeftijd van vijftien jaar mee waren begonnen. De algemene regel voor een gin-donderdag is: dronken wor-

den van gin op een donderdag. We zijn een complexe organisatie.

Tien jaar lang vond de gin-donderdag plaats in Three Kings in Clerkenwell, niet ver bij mijn werk vandaan. Overeenkomstig onze gewoonte dronken we dan een heleboel gin (Dave voegde deze drank toe aan zijn Guinness) en doorgaans sloeg Leonie een of andere knappe advocaat aan de haak terwijl Dave mij aanmoedigde hetzelfde te doen. Dat wilde ik niet. 'Ik ben niet uit op een onenightstand met een man in een pak met dunne streepjes; het moet iets bijzonders zijn,' verklaarde ik luchthartig, een paar maanden nadat we elkaar hadden leren kennen.

'Wat een flauwekul,' had Dave geantwoord. 'Je weet gewoon voor geen meter hoe je iemand moet versieren, hè?'

Ik bloosde. 'Nee,' gaf ik toe.

Hij glimlachte en woelde met een hand door mijn haar. 'Aye, zoiets dacht ik al. Maar maak je niet druk. Ik weet zeker dat een of andere deugniet binnenkort je hart zal weten te veroveren,' zei hij zachtmoedig.

'Dat is verrekte onwaarschijnlijk,' verzuchtte ik. 'De laatste keer dat ik hier iemand aan de haak probeerde te slaan, drong ik me op aan een Griek uit Cyprus, en vroeg ik hem om me thuis te brengen en me *halloumi* te voeren.'

Dave schoot in de lach. 'O, Frannyliefje,' zei hij. 'Je bent een volslagen ramp! Onbetaalbaar!'

De enige keren dat ik niet van Daves gezelschap genoot was wanneer zijn vriendin Freya langskwam om een glaasje mee te drinken. Dat was niet omdat ze niet aardig was; het kwam enkel doordat ze zo aantrekkelijk was dat ik me in haar bijzijn net een mislukte vuilstortplaats voelde. Het was belachelijk om een vrouw zoals zij vrij te laten in een niets-vermoedende pub: alle gesprekken verstomden onmiddellijk en iedereen kon alleen nog maar staren. Freya was slank en afschuwelijk gezond; ze had een prachtig perzikhuidje en licht golvend haar. Ze droeg dingen van linnen en rook altijd heerlijk.

Ik verwachtte dat Freya en ik goede maatjes zouden worden nadat we elkaar hadden leren kennen, maar na een aantal maanden van gekunstelde gesprekken werd die hoop de bodem ingeslagen. Daar wilde ik aanvankelijk haar de schuld van geven, maar diep vanbinnen wist ik dat het aan mij lag: zij was kalm, spiritueel en uiterst beleefd; ik was luid-

ruchtig, onbeholpen en lomp. Ik was gewoon niet haar type. Hoe dan ook, Freya verdroeg Leonie en mij – en ons schunnige, studentenachtige drankmisbruik – met opmerkelijk veel geduld. Toen hij een keer dacht dat niemand keek, zag ik dat Dave een lichte kus op haar zomerse schouder gaf. Ik was jaloers. Ik wilde die schouder ook kussen.

Nadat ik drie jaar van mijn juniorbaan erop had zitten, begon ik dagelijks te fantaseren over dat ik een onverschrokken, kogelvrij vest dragende correspondent was voor wie de exotische bewonderaars in de rij stonden. ‘Hoeveel kans denk je dat ik maak als ik wil solliciteren naar een baan op de buitenlandredactie?’ vroeg ik Hugh, de Assistant Programme Editor, op een dag.

Hij keek kort op van zijn computer. ‘Nul komma nul.’

Toch liet ik me niet uit het veld slaan en bleef ik lange werkdagen maken, en uiteindelijk draaide Hugh bij. In februari 2008 sommeerde hij me bij zich in zijn glazen fort op de bovenste verdieping van de redactie. Hij zei dat ik ‘een kleine etter van een bofkont’ was en dat ik een kans kreeg op de buitenlandredactie, waar ik mijn collega’s mocht helpen bij het verslaan van de nasleep van Kosovo’s onafhankelijkheidsverklaring. Ik moest ‘het maar verdomde voortreffelijk doen’, anders zou ik ‘voor de rest van mijn verdomde leven in de verdomde kantine werken’.

Hugh Gormley was een ontzettend intelligente man die nog verslaafder was aan vloeken dan ik, en de reputatie had een monster te zijn. Normaal gesproken joeg hij me doodsangsten aan, maar de dag dat hij me naar Kosovo stuurde hield ik zielsveel van hem. Het scheelde niet veel of ik was op zijn schoot gesprongen om hem hartstochtelijk te zoenen.

Toen ik zijn kamer uit wilde lopen, na hem honderd keer te hebben beloofd daar een ijzersterk staaltje journalistiek aan de dag te gaan leggen, ontdeed Hugh enigszins en glimlachte. ‘Je bent verdomde goed nieuws, Fran,’ zei hij. ‘Je doet het erg goed. Nou, rot op naar de Balkan. En wees voorzichtig. Het gaat er daar nu heftig aan toe. En ga de komende twee dagen alsjeblieft naar zo’n training waar je leert hoe je in vijandelijk gebied staande moet houden.’

Ik maakte een inwendig sprongetje en snelde ervandoor om een blikje vimto te halen om het te vieren, wat ik vaak deed als het leven me toe-

lachte. Eindelijk! Fran de Balkan-correspondent was geboren! Ik wist helemaal niets van de Balkan! Maar wat maakte dat uit?!

‘Krijg het niet te hoog in je bol,’ zei Stella Sanderson toen ze langs me liep bij de verkoopautomaat, met een enorme map onder haar arm waar Kosovo op stond. ‘Je staat onder aan de ladder. We gaan er alleen maar naartoe omdat het hoofdteam daar aan rust toe is. Zij staan bovenaan, en dan kom ik, dan onze correspondent, dan Dave, dan heel Kosovo en dan jij. Begrepen?’

‘Begrepen,’ zei ik, terwijl ik enthousiast knikte. Ik zou Stella’s kont nog afvegen als dat nodig was.

Na twee dagen training in filmen in vijandelijk gebied, begon ik me over Kosovo in te lezen. Niet veel later gaf ik het op en belde Dave.

‘Nou, wie had dat gedacht? ITN’s veelbelovende nieuwe talent moet het leren van de cameraman,’ zei Dave grinnikend. Op de achtergrond hoorde ik Freya rommelen in de keuken.

‘Je bent helemaal geen cameraman, je bent een legende,’ zei ik, en ik voelde me een beetje onnozel. ‘Natuurlijk probeer ik het van jou te leren.’

Na een korte stilte begon Dave te praten. Ik luisterde aandachtig. Toen hij klaar was, zat ik goed in angst.

‘Het komt wel goed, meisje, ik zal continu een oogje op je houden,’ zei hij, waarna hij een trekje nam van zijn sigaret.

Ik zuchtte. ‘Dave, ik zou willen dat je niet rookt.’

‘Stel je niet aan,’ snoof hij. ‘Ik ga nu trouwens eten. Kippenpootjes. Wat ga jij eten?’

Ik keek in mijn lege koelkast. ‘Eh, waarschijnlijk wat droge crackers.’

‘Je bent me d’r eentje, Frannyliefje,’ zei hij lachend, en hij hing op.

Ik pleegde mijn avondlijke telefoontje naar mam, die dronken was en klaagde over iets wat met de tuinmannen te maken had. Nadat ik had opgehangen, pakte ik mijn tas in en vroeg me af of ze het dit weekend wel ging redden, nu ik niet langs kon komen om haar boodschappen te doen en de boel aan kant te maken. Nou ja, ze zou wel moeten. Als deze opdracht in Kosovo goed ging, zou ik veel vaker van huis zijn. Ik sloeg mijn stekende schuldgevoel in een geheime lade op in mijn hoofd en

schreef een briefje voor mezelf voor wanneer ik terug zou zijn: MAMA OPLOSSEN.

Ondanks het feit dat hij zijn hele leven weinig anders deed dan mij aanvallen of doen alsof hij een hekel aan me had, raakte Duke Ellington altijd in paniek als ik wegging. Deze avond was daarop geen uitzondering. Elke keer dat ik me omdraaide om iets in mijn tas te stoppen, bleek hij erin te zitten, en wilde hij me niet aankijken. ‘Duke Ellington, als ik ooit net zo veel van een man hou als van jou, mag hij zich erg gelukkig prijzen,’ zei ik tegen hem. Hij negeerde me en ging vervolgens op mijn schone broek zitten, luid spinnend, waarmee hij te kennen gaf dat hij heus wel wist dat hij dat beter niet kon doen. Inwendig vervloekte ik hem en ik deed de dappere poging mijn hand onder hem te krijgen en de broek te heroveren, maar kon niet ontkomen zonder een flinke beet in mijn hand. ‘Waarom ben je toch zo’n gluiperd?’ riep ik terwijl ik mijn hand waste. Speciaal voor Duke Ellingtons aanvallen lag er altijd een doosje pleisters naast de gootsteen.

‘Als je je maar gedraagt wanneer Stefania je eten komt geven,’ vermaande ik hem, net op het moment dat ze door mijn achterdeur binnen kwam lopen. Zijn gespin werd luider. Met de bedoeling het bloed onder mijn nagels vandaan te halen, gedroeg hij zich bij Stefania altijd keurig. Gefrustreerd keek ik toe hoe hij flirterig naar haar toe trippelde en spinnend op haar schoot ging zitten, terwijl zij over zijn kopje aaide en zachtjes tegen hem neuriede in een onherkenbare taal. Na zeker een halve minuut tegen hem te hebben gekletst, keek Stefania op en zei: ‘O, Francies, hoi. Jij mijn gerstedrankje nog gedronken, zoals iek zei?’

‘Nee. Het smaakte hartstikke goor, Stefania,’ antwoordde ik.

Mijn buurvrouw Stefania was zowel de geweldigste als belachelijkste persoon die ik ooit had ontmoet. Sinds ze mijn keuken was binnengestormd op de dag dat ik hierheen verhuisde, met een ‘gerecht voor gezondheid’ in een aardewerken pot – ‘daar krijg je haar van op je borst,’ siste ze – was ze mijn vriendin, katoppasser en bron van inspiratie.

Bij de omgebouwde garage waarin ik mijn appartementje huurde, hoorde tevens een behouden gebleven ‘inspectieschuur’, die oorspronkelijk gebruikt werd om net binnengekomen auto’s in te taxeren. Hij

stond vlak naast het overhellende houten hek, en nu woonde Stefania erin. Aan de buitenkant zag hij eruit als een of ander vervallen hok, maar vanbinnen was hij prachtig; als weggelopen uit een kinderfantasie, vol met exotische zijden doeken en waanzinnige planten, en ze had net genoeg lege ruimte op de grond om haar vreemde en bottenbrekende yogahoudingen op uit te kunnen voeren.

Stefania's land van herkomst was onduidelijk; toen ik haar leerde kennen, vertelde ze dat ze een Joegoslavische prinses was; een andere keer beweerde ze familie te zijn van de Poolse minister-president, en onlangs hoorde ik haar tegen een andere buurvrouw zeggen dat ze een afstammeling was van de oudste familie in St. Petersburg. Wat haar indrukwekkende verleden ook was, de realiteit van het heden was minder glorieus. Hoewel ze enorme hoeveelheden stoofpotten kookte voor het plaatselijke daklozencentrum, leek ze geen baan te hebben en zelfs nog minder de behoefte om daarover te praten. Ik wist dat ik waarschijnlijk haar gas en licht betaalde, maar dat kon me geen bal schelen. Ik hield van haar en haar stapelgekke manieren: ik was niet bereid haar kwijt te raken om zoiets onbelangrijks als geld. Ik wilde dat ze daar was. En daar kwam nog bij dat Duke Ellington haar verafgoodde.

'Hoe gaat het eigenlijk met je, Stefania?' vroeg ik toen ze mijn huis-sleutel van de reservesleutelbos haalde.

'Iek ben gezegend,' antwoordde ze, terwijl ze de sleutelbos weer neerlegde en haar vlakke handen op mijn aanrechtblad legde. Voor het dramatische effect sloot ze ook haar ogen en schudde haar hoofd. Ik glimlachte; dit was typisch Stefania.

'O, mooi. Ben je verliefd?'

'Doe niet zo raar.'

Haar ogen bleven gesloten.

'Nou, wat is er dan aan de hand?'

'Vandaag iek maakte perfecte vislasagne. Alsof God de hand erin had, Francies.'

'Dat is fantastisch. Gefeliciteerd.'

Stefania knikte. 'Dank je. Het ies werkelijk fantastiesch. Zoals iek zei, iek ben gezegend.' Ze tilde Duke Ellington op, die zich daar niet in het minst tegen verzette, en liep mijn huis uit, roepend: 'Ga in vrede naar Kosovo, Francies!'

In de trein naar Gatwick was Dave anders dan anders. Hij was stil en keek ernstig, meer kortaf dan gewoonlijk. ‘Gaaf het, Dave?’ vroeg ik hem, terwijl ik de sigaret uit zijn mond viste voordat we de trein uit zouden worden gezet.

‘Yep,’ zei hij snel. ‘Yep, prima. Alleen wat te laat opgebleven met mevrouw. Moe.’

Dit was overduidelijk Serieuze Dave, de Dave die een van zijn vingers was kwijtgeraakt in een oorlogsgebied. Ik nam me stellig voor om Serieuze Fran te zijn tijdens de reis, hoewel ik er minder op gebrand was een deel van mijn hand te verliezen.

Alsof hij mijn gedachten had gelezen, kreeg Dave mijn verbonden duim in het oog en trok een wenkbrauw op. ‘Duke Ellington?’

Ik knikte.

‘Wat is het toch een etterbak, die kat van jou,’ zei Dave grinnikend, en hij pakte zijn krant weer op.

Bij de taxifreeshops zat ik amper een kwartier bij de make-upafdeling van MAC toen Dave binnenkwam met een geërgerde uitdrukking op zijn gezicht.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik hem terwijl er een paarlemoeren, zwarte oogschaduw over mijn oogleden werd gewreven.

‘Stella,’ antwoordde hij, en hij keek verward naar mijn glamoureuze rocklook. ‘Kom mee, Franny, we hebben een probleem.’

Ik haalde schuldbevestigend mijn schouders op naar het make-upmeisje terwijl Dave weg beende. Ze keek me met een ijzige blik aan; niet alleen vertrok ik midden in haar verhaal over haar onenightstand met een of andere footballspeler, maar ik smeerde hem ook nog zonder make-up te kopen. ‘Sorry,’ zei ik. ‘We zijn journalisten. Noodgeval.’

‘Ben je... journalist?’ vroeg het meisje met een opgetrokken wenkbrauw.

Verrekte meid!

‘Ja,’ zei ik, terwijl ik me uitstreckte tot mijn volle lengte van een meter vijfenvijftig. ‘Buitenlandcorrespondent, zelfs.’

Het meisje bekeek me van top tot teen en glimlachte. ‘Nee. Volgens mij lieg je dat,’ zei ze en ze reikte me een reinigingsdoekje aan.